

CATALUNYA SOCIAL

Any VI. Núm. 272

■ Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts. ■

31 de juliol de 1926

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Camerós, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

Retir Obrer Obligatori

En el primer quinquenni

Fa cinc anys que el Retir Obrer Obligatori, primer dels segurs socials, és ací una realitat. I els seus resultats són, certament, ben encoratjadors i estimulants. Poques obres hi ha (en l'esfera oficial, no cap) que hagin arribat al grau d'extensió i ensem de consolidació a què ha arribat l'Institut Nacional de Previsió en menys poc temps. Perquè cal dir que avui el Règim del Retir Obligatori, amb els seus dos milions d'afiliats, amb els seus trenta sis milions invertits en obres en benefici del poble, ha assolit un predicament i una seriositat que poc sosopitaren els que a l'obra dedicaren els seus esforços en l'esfera modesta en què han de començar-se aquestes obres.

Haver arribat en tan pocs anys a l'organització del règim per Espanya sencera, amb les seves vint Caixes Col·laboradores (moltes de nova planta, creades únicament per aquest objecte); haver arribat a afiliar més de dos milions d'obers; haver arribat a inversions socials tan quantioses (inclos en Caixes la vida de les quals va començar fa cinc anys); i haver pogut adquirir un grau tan extraordinari de prestigi i de solidesa com l'Institut ha fet, sembla realment obra de miracle.

I és que si analitzéssim a fons les causes del fenomen, no deixariem de trobar-hi, entre altres, les següents: primera, haver comptat amb l'home de vocació i de preparació suficients per a l'obra; segona, haver sabut agermanar dins ella els ele-

ments de major sentit i més gran tècnica social d'Espanya, prescindint de llur criteri polític i de la respectiva procedència; tercera, haver pogut agermanar entitats de previsió de molt prestigi, ja existents, amb altres de nova creació; quarta, haver auscultat amb tota cura la realitat peninsular, aprofitant els seus batecs, fabricant el motllo segons el contingut, i no el contingut segons el motllo com és ací tradicional; cinquena, haver portat a cap una administració austera i honradíssima; i sisena, haver cercat primer la implantació i consolidació del Règim amb preferència a extensions i amplituds que fan perdre la realitat i les possibilitats reals de vista.

Si goséssim, diríem que el seny català (i qui diu català no diu exclusiu dels catalans) hi ha tingut una bona part en aquesta obra, que avui tenim molt superior a altres semblants de l'estranger, àdhuc de nacions on el grau de preparació i de cultura estan molt per damunt del nostre.

Nosaltres, per tant, que estem ben convençuts que aquesta matèria social és la tasca més seriosa que es porta a cap a Espanya, no podem menys de cantar un himne de festa anualment en arribar la data de l'aniversari de l'establiment amb caràcter obligatori d'aquest Règim, els beneficis del qual seran més preats a mida que el temps passa i la pacificació social en reporti els fruits abundosos que n'esperem.

L'entrada a Assís

Meditació per a l'entrada en l'any franciscà, serà el record d'un feliç peregrinatge. Sortia el tren de Roma quan al cementiri del Campo Verano s'encenien els llums del vespre, i el sol que l'endemà hauríem de veure eixir del mont Subasio es desava rera el mont Vaticà. Però vet aquí que la piadosa excursió al país del Cant del Sol, al forn de caritat on

nacque al mondo un sole

es començà amb una impressió meravellosa de lluna. Ja en ésser a la vall de la Nera, anàvem fent via com a un país misteriós de boira lluminosa i blanquíssima. Fenomen ignot, semblava per al viatger com si s'acostés a una cascada immensa i silenciosa de polsim fosforescent. Talment com si la lluna hagués davallat a la terra, volant l'express cap a un paisatge selenita. Després el fenomen es complicà i embelli més encara, en aparèixer al fons de la blancor transparent les puntes vibrants de llumenetes penjades. Dintre la boira es dibuixaven encimbellats els fanals llunyans de les poblacions de la Umbria, cadascuna damunt de son turó feudal. Eren constel·lacions vives, que unien llur claror pipil·lant, al gran llençol lunar de les gorges fluvials que ens duïen a la terra franciscana. Així, en la nit, seguint les valls del Teverone i del Topino, passaren els estels de Terni, de Spoleto i de Trevi, de Foligno i de Spello, fins que, escombrada la boira, es parà el tren a l'estació sagrada i el viatger amb emoció petjant en l'alta hora nocturna el sacre pis de

sora nostra madre terra

veia en un cel d'octubre brunyit, net i brillant, triomfar, sola, reina i sobirana, puríssima, nítida i victoriosa, la blanca majestat de *sora luna*.

Aquella lluna d'Assís, planant sobre el silenci, duia al cor del viatger una pau absoluta. Tot el paratge sant que la geografia dantesca en mots immortals defineix

*intra Tupino e l'acqua che discende
del colle eletto del beato Ubaldo*

era càndid i pur i estès d'argent com vel d'una novícia. En un *albergo* nou que s'arrecera contra la porta mateixa de *San Francesco* s'ajeia el romeu en el si de la quietud més santa que en cap indret del món sota el mantell lacti d'un pleniluni fruit sigui possible, i comprengué que enlloc no podia ésser la princesa de la nit tan immaculada, perquè allí vetlla per set centúries el cos del seu benaventurat Germà i Poeta.

L'endemà, veia el pelegrí el triomf de Germà Sol. Hi havia boira a la plana d'on sorgia com brollador al mig d'un llac, la Porciúncula, enduent-se'n la mirada a l'altre extrem de la conca, l'encimbellada i rival Perúgia. Però la falda de la mare Assís,

fertile costa d'alto monte pende

rebia els amors matutinals de *messor lo Frate Sole*, i li obria al pas tota la munier de floretes franciscanes.

De la pau de la nit neixia la pau inefable del jorn, en aquelles costes d'on davallà el *Pax et bonum*. Al cor se'm quedaven uns versos llegits que, inspirats

pel veí Monteluco de Spoleto, sonen amb igual quietud a la vessant del Subasio:

*Qui la pace delle aurore
dura tutta la giornata
solitudine beata
per chi vive e per chi muore.*

Oh, matí d'Assís! Pel viatger floria en el jardí misteriós de les tres basíliques l'esclat de les pintures naixents en el bressol de la plàstica cristiana, que amb les seves divinals i prodigioses gestes, festa i joia del món, el Francesco allí present i difunt va encendre i suscitar. Emoció de la missa sota les voltes del Cimabue a l'església baixa; emoció del pas-seig sota els frisos del Giotto a l'església alta i triomfal; emoció del cant a la cripta o tercera capella, catacumba que mostra dins de la roca i presonera en reixes la caixa que és l'urna del Pobriçó. Si el sepulcre de Crist és buit, a la nova Jerusalem, bé podem dir que és aquest el lloc més sacre del món, on el segon Crist jeu ara faran set centúries, jeu i reposa en son cos macerat que els claus de Crist perforen.

Oh ciutat empinada, carrers en costa i places en pujada. Ciutat gòtica, i verge; murs i torres i teulades i portes ogivals i recons i graons tal com al segle ditzós on Francesco hi passava. La Seu de Sant Rufí era ja feta quan nasqué el Joan de Mestre Pere Bernardone i de Madona Pica de Bourlemont. Hem vist la casa, el pessebre, tanta relíquia guardada en aquest sacre Assís, relicari tot ell, guardat per sis mil paisans d'aquella *civitas benedicta a Domino*, ciutat "per la qual moltes ànimes es salvaran i en la qual molts servents de l'Altíssim habitaran i de la qual seran elegits molts justos per al Regne Etern", segons Sant Francesco, moridor, en contemplar-la acomiadant-s'hi la beneí. Hem vist la relíquia i el testimoni més preciós i autèntic; dins de l'església dels fermes contraforts, impossible de caure, el cos liliàl de Santa Clara, nom estimat, la mare virginal de les filles primeres del Patriarca, les santes dames de la Pobresa.

Però és en sortint de la ciutat i en davallant a fora de la Porta Nuova, quan hem vist i olorat i tocat i oït i gustat, amb nostres cinc sentits espiritualitzats, el sentit de l'alegria franciscana. Tal com un guia misteriós providencial, un jovenet sorgí que conduïa el viatger a San Damiano descobrint-li el rusc de la mel d'Assís. Llavors, lluint el ple matí sobre les valls gemades i ubèrrimes de la Umbria, bressant-se per un alè de pau xiprers i escabellades oliveres, cantant les *fioretti* i els *uccellini* les virtuts de la terra de Déu, anà i descobrí aquest romeu entre ells l'hort i el jardí on el Poeta crucificat cantà entre dolors dolçissims l'himne de la perfecta alegria, que és l'himne de la perfecta gratitud:

*Laudato si, Misignore, per la sora nostra madre terra
la quale ne sustenta et governa
et produce diversi fructi con coloriti fiori et herba.*

San Damiano in Assisi! Hort segellat i fontana fresca on raja primer que enlloc i on raja encara per miracle aquesta aigua de vida espiritual que és

l'esperit franciscà. Dolça capella humil, entre xiprers i oliveres, dolç convent humilíssim, dolç jardí. A la capella parlà Crist crucificat al minyó que no es deia llavors més que Giovanni Bernardone, comandant-li que li adobés la casa, simbòlica ordre que atenyia tant la modesta ermita negligida com, allà abaix, Tíber avall, l'Església del Laterà, la Santa Església de Roma. El convent, fou el primer eremitori de Clara Sciffi i les primeres verges franciscanes, castell que per reina tenia la Pobresa i per rei a Jesús Sagramentat, castell que debades musulmans assetjaven perquè Clara amb el Copó, sorgint dalt de la tanca de l'hort, els esfereí. L'hort aquest, és l'indret geogràfic i àdhuc diria còsmic, on Francesc, abans de morir, foradat ja pels Sants Estigmes, malalt i cec gairebé, compongué, dins d'una barraca de canyes, tan humil que els ratolins l'amoïnaven pujant-li àdhuc per la cara, compongué aquest ofici de la gratitud, aquest psalm de les criatures que renova la glòria i la gràcia i la providència de la Creació:

CANTICUM FRATRIS SOLIS

*Altissimu, onnipotente, bon Signore
tue so le laude, la gloria e l'honore et onne bene-*
[dictione.

*Laudato sie, missignore, cum tucte le tue creature
spetialmente messor lo frate sole
lo quale iorno et allumini noi per loi.*

Ah, quin repòs i quina fortalesa, aquest cant d'agraïment, davant l'assalt dels sarraïns de l'evolucionisme, que neguen la Creació; quin consol, quin encoratjament, el trobar-nos germans espiri-

tuals de les flors i els ocells, germans en l'alabança a Déu, a l'hora que ens diuen germans del simi, germans de la bèstia i fills de la matèria borda sens pare ni tutor.

I més avall, al mig de la plana, botó de la gran roda dels camps, la cúpula de la Santa Porciúncula: la cúpula de les indulgències, gran mare que cova dos petits dins de sa volta: dues edicules: la cella on s'extingia, ara farà els set segles, sota el cant joïós de les aloses, la vida terrenal de Sant Francesc, i la santíssima pobra capella, vestida ara d'or i de pintures, on davallaren, la pròxima nit de Sant Pere in Vinculis, Jesús i Santa Maria dels Angels, a desvincular de les penes dels pecats els homes, per gràcia i petició d'aquell servent beatíssim, vas escollit de perfeccions divines i sembrador de pau i de bondat. *Plenària, Universal, Perpètua*, paraules de gran consolació en la portalada de la basílica, on la font de la indulgència raja del cel tot l'any seguit.

Sigui'ns aquest repàs mental del pelegrí d'Assís, entrada pia al jubileu set voltes secular. Que Sant Francesc ens doni la seva gràcia i la seva claror per a dir paraules de pau al món esvalotat del segle nostre, que ama la guerra per la guerra; paraules de gratitud, a la gent engallada pel diable de l'orgull materialista; paraules d'humilitat, als homes que infla la superbia científica de tots els determinismes; paraules de pietat, als pobres que esgarria la falsa caritat dels socialistes.

I, sobretot, paraules de contrició pels pecats propis, per tal que la Indulgència que Francesc generós del Cel ens porta, trobi en nostre cor penedit lloc on posar-se.

R. RUCABADO

La Croada d'Artés

Les congregacions marianes han emprès una tasca admirable que entra de ple en la nostra sociologia. Els mestres hem d'aportar-hi el tribut més vistós, responent al desig del Sant Pare.

Per on s'encamina la joventut desbridada, temptada, enllaminada pel desbordament sensual!... S'encamina vers on l'emmena aquesta onada avassalladora que fins ha envaït les llars cristianes — les més febles, però — amb el cas de les modes més descarades que ja han imposat dos tipus reveladors d'una gran feblesa de caràcter, de voluntat i que ve a degenerar en lamentable hipocresia: el trajo del temple i el del carrer. Això revolta els esperits més transigents. Som aquí, i cal defensar-se.

Roma dona la recepta: desvetllar les congregacions de les joventuts, modernitzant-les oportunament sense que perdin la faisó del seu fonament. En tal tasca hi ha apòstols d'una fermesa i d'una clarividència avassalladores. Ens concretarem al camp de la comarca de Bages, on residim, i ens avassallará la figura apostòlica, d'un zel evangèlic insuperable; aquest Pare Pastoret, de la Santa Cova de Manresa, que fa més de dotze anys que el veiem ésser el vertader imant de les joventuts il·lustrades, intellectuals i les analfabetes.

Ell ha fet el miracle de la Croada d'Artés, la vila obrera, rural, trespadora i mancada encara del sentit espiritual que copsará ben aviat, ajudant Déu.

El diumenge, dia 18, palesà la dita vila l'afany, l'intent de comblar la força del seu avenir espiritual. Si no hi aflluï la multitud, s'hi arrengrera el més assenyat, el més indiscutible, el més... triat; i l'Assemblea assolí l'èxit que s'esperava.

La Comunió, l'ofici... acoblaren el bo i millor de la vila, de les poblacions veïnes, comarcals i llunyanes. La processó, un acte imponent, amb la barreja de cants marians que, com fumeroles d'incens anaven al tron de l'Altíssim. Els penons acoblaven les joventuts sanes, encara no malejades, de la conca del Llobregat i gran part del Cardoner. El *Virolai* dins el desordre musical, natural, resultava imponent. I el sol dardejava sobre la multitud i, abrindant tants milers de cors, donava el to de fortitud, de vida, d'esperança prometedora.

Tot, tot segellat a la tarda en la magna assemblea, on les normes a seguir es caracteritzaren bé i foguejaren les joventuts que tants rectors sabran prou acompanyar i orientar sota la veu de Roma, clara, serena i vibrant de veritat.

Pare Pastoret: ho dic a vós per tots els vostres companys d'organització: popularitzeu-les força aquestes croades, que seran profitoses. De l'estreta de mà que vàreu donar-me als graons del presbiteri de la parroquial d'Artés, encara en sento l'escalfor. Farem el que calgui!

ANTON BUSQUETS I PUNSET

Les Escoles de servei social

Una prova palesa que l'esperit cristià va dominant cada dia més en la societat i que l'egoisme individual va cedint terreny a l'esperit de solidaritat cristiana, la tenim en aquest corrent, tan modern com bell i profitós, de crear arreu del món "Escoles de servei social".

Una gran efflorescència d'obres socials cobreix avui la terra. Els treballadors socials, així se'ls anomena als Estats Units, constitueixen ja una professió. Les obres benèfiques i socials, i les econòmiques i socials, ocupen avui dia un gran nombre de persones pertanyents a totes les classes socials. A mesura que aquestes obres es multipliquen i es perfeccionen, es fa més necessària la preparació i la competència del personal cridat a dirigir-les.

La indústria humana s'ha desenrotllat en l'edat moderna d'una manera veritablement sorprenent. Homes i dones i petits infants són sotmesos a la vida dura del treball. La vida de fàbrica ofereix per als individus i per a la societat nous perills d'ordre higiènic i moral.

Això ha donat lloc a la creació d'un nou càrrec que no pot desempenyar-se sense abnegació, intel·ligència i molt de tacte. Ens referim al càrrec anomenat de "Superintendents de fàbrica", la missió dels quals consisteix a inspeccionar tot ço que es refereix a la higiene i a la moralitat dels obrers.

Essent com és avui dia la vida de l'obrer molt més complexa i difícil que en altres temps, i existint tants enemics que tendeixen a pervertir les seves idees i a corrompre el seu cor, apartant-lo especialment de la vida de família, per a portar-lo a redós de societats econòmiques, professionals o polítiques, on són en perill els seus cabals, la seva honradesa i sobretot, la seva moralitat i la seva religió, s'ha fet necessària la creació del càrrec anomenat "Visitadors socials", que tenen per objecte fer, en l'ordre social, la felicitat de la família obrera.

Fàcil és de comprendre el tacte, la delicadesa, l'abnegació, la instrucció social que es requereix per a exercir aquest càrrec de veritable àngel tutelar de la família obrera.

Heus ací esmentats els fins principals a què va encaminada la formació que es dona a les Escoles de servei social.

Llarg seria parlar d'elles, baldament no féssim més que esmentar-les. Tantes són ja i de tanta importància les establertes a França, Bèlgica, Alemanya, Suïssa, Holanda i, sobretot, als Estats Units.

Aquestes Escoles no són purament teòriques, ni solament pràctiques, sinó que reuneixen ambdues coses a la vegada: l'estudi i la pràctica de les obres socials. A elles acuden persones de totes les classes socials. Els uns hi van amb esperit d'arborada caritat per a portar les seves aptituds i els seus diners al servei de la classe obrera; els altres, per a cooperar eficaçment a la fundació, direcció i desenrotllament de les obres benèfiques, de formació i d'organització social, o també de propaganda.

Després de l'esperit que dona vida a una obra, i de la doctrina que li serveix de base, no hi ha res tan important com la seva direcció; disposar de di-

rectors competents és sens dubte la primera necessitat de qualsevol associació o organització, i és ben cert, l'experiència ho demostra cada dia, que els directors de les obres no s'improvisen; i precisament perquè hi ha tants directors d'obres improvisats, hi ha també tantes obres que fracassen, i tantes que porten una vida esllanguida. A aquest mal posa remei, d'una manera eficaç, la institució de les Escoles de servei social.

Quantes institucions de caràcter obrer han fracassat a Barcelona perquè llur direcció ha estat confiada a uns senyors que no han parlat mai amb un obrer autèntic! Hi ha senyors que creuen que les qüestions de caràcter social es poden solucionar amb els mateixos procediments que les de caràcter benèfic. La qüestió social no té res a veure amb la beneficència.

L'obrer no és un pobre que pidola, sinó un home que viu del seu treball i té el dret d'exigir que se'l tracti bé. A Barcelona hem jugat a fer sindicats catòlics. I hem cregut que les ficcions eren realitats.

Es ja axiomàtic que l'apostolat més eficaç en les actuals circumstàncies és de l'obrer per a l'obrer. Ara bé: quin apostolat podrà exercir un obrer mancat d'esperit social, de sentit social, d'instrucció social? O bé no exercirà cap influència al seu entorn o bé l'exercirà en algun sentit malèfic. Si acut a l'Escola de servei social un obrer d'assenyalades qualitats naturals, i surt d'ella ben instruït i orientat, la seva influència serà decisiva, i el seu apostolat serà un apostolat veritablement salvador. I això és ço que, degut a les dites escoles, es va cada dia obtenint amb grans esperances per al regnat de la pau social, que és l'aspiració de tota la humanitat.

Cal fer esment dels resultats encoratjadors que es van també obtenint per mitjà de les "Superintendents" de fàbriques on treballen dones soles o dones i homes juntament; la selecció del personal, la distribució del treball, la deguda separació de sexes, la supressió d'hores nocturnes de treball per a la dona, la deguda vigilància o decència a les cambres que freqüenten les dones, les sollicituds degudes a la maternitat i a la salut de les treballadores i a la higiene de les sales de treball; la deguda organització de serveis d'infermeria, de cantina i de tantes altres coses que sabrà atendre curosament i amb abnegada sollicitud una dona formada especialment per això, i que no poden de cap manera confiar-se a un obrer qualsevol, baldament sigui majordom o contramestre.

Els Estats, com així també les empreses particulars i àdhuc alguns benemèrits individus, han establert escoles d'aquesta mena; unes d'oficials, altres de privades, i d'aquestes, unes neutres, altres socialistes i altres finalment catòliques. No cal dir que les catòliques són les que s'adapten millor a l'esperit i finalitat d'aquesta mena d'institucions socials i que, per consegüent, són també les que han reportat fruits ben assaonats. Hom diria que Déu ha beneït d'una manera especial el valor de declarar-se obertament confessionals.

En el prospecte de l'Escola Central Superior de

Lovaina per a obrers cristians, s'hi llegeix: "Aquestes escoles tenen per objecte assegurar als joves obrers una educació d'acord amb llurs conviccions religioses, i, per tant, tot l'ensenyament i tota la seva formació s'inspiraran en les màximes de l'Evangeli i en la doctrina de l'Església catòlica. Les masses obreres s'organitzen, van prenent consciència de la seva pròpia força i se'n serveixen. Així, doncs, la societat serà exposada a grans perills, si els obrers no disposen d'homes de la seva classe instruïts i ben formats, assenyats i d'una profunda moralitat, amb aptituds per a dirigir el moviment obrer, segons les regles de la raó i de la justícia".

L'Escola social, anexas a la Universitat Loyola, de Chicago, diu en el seu prospecte que té per fi respondre a la necessitat urgent de l'ideal catòlic en la ciència social, i dels treballadors catòlics en el camp social. L'Escola del National Catholic Welfare Council, de Washington, declara que la seva finalitat és formar obreres catòliques i oferir a les directores de les organitzacions femenines un mitjà segur de saber difondre l'esperit catòlic en el treball social. I el *The Catholic Charities Review* escrivia en un dels seus números que "per al catòlic, un treball social sense esperit religiós ha d'ésser una cosa completament incomprendible, i que l'escola, en la qual amb ocasió de l'ensenyança oficial s'educa en sentit catòlic, és la millor preparació per a qualsevol servei social, perquè posseeix en realitat el secret de comunicar als treballs socials veritable eficàcia".

El dia 20 d'agost de l'any darrer es va crear a Madrid per R. D. una Escola Social.

No podem dir res encara del seu funcionament. Temem, però, que no sigui altra cosa que un organisme burocràtic.

Per què no es crea a Barcelona una Escola d'aquesta naturalesa? Quan serà que ens decidirem a crear una obra sòlida i ben orientada? Algun dia potser ens penedirem d'haver mantingut tantes ficcions. Ens planyem que l'obrer viu allunyat de nosaltres i fem molt poca cosa per atraure'l.

A Barcelona succeeix el mateix, dissortadament, que en altres ciutats d'Espanya. Quan es funda una entitat, es pensa únicament amb els noms sonors que seran portats a la junta, però no es pensa amb l'home que ha de treballar i ha de donar vida a l'organisme. Per a treballar no calen honors ni condecoracions, sinó tenir l'esperit veritablement d'apòstol. No s'han de cercar persones generoses que paguin el dèficit, sinó el concurs dels homes que treballen. Per a vèncer cal lluitar.

Quina responsabilitat més gran contrauen davant de Déu els que podrien treballar per aconseguir la cristianització del poble i no treballen!

Certament que és una cosa més fàcil i planera tallar cada trimestre el cupó; però aquells que tenen diners sobrats i no en donen per a fer bones obres, que no oblidin mai que la riquesa és una responsabilitat.

J. C.

Federació catalana d'estudiants catòlics

Aquesta entusiasta entitat ha publicat aquesta circular que amb gust acollim en les nostres columnes.

Segurament ja deu tenir vostè coneixement de la Federació Catalana d'Estudiants Catòlics. Fòrem nosaltres que ara fa tres anys realitzàrem la unió de totes les associacions catòliques escolars que treballaven isoladament, per a formar aquesta Federació i així tenim avui federades les Associacions d'Estudiants Catòlics de Dret, de Filosofia i Lletres, de Medicina i Ciències, de l'Escola industrial de Terrassa, de l'Institut Químic de Sarrià i d'altres completament adherides i identificades amb nosaltres com l'Associació Escolar Femenina de Barcelona i l'Associació de Normalistes de Lleida.

L'obra d'aquesta Federació, com es pot veure pel seu nom confessional i cultural així com per les notes ressenyades per la Premsa, busca el millorament material de la classe escolar dintre d'un estricte esperit religiós.

Creiem nosaltres que el moment més difícil per l'estudiant és el del seu establiment a Barcelona, sobretot al primer any, en el qual per dissort, en passar moltes vegades a un ambient diferent, el jove, ja sigui per la despesa, ja per no trobar un centre d'estudiants catòlics com ell, on pugui estudiar i esbargir-se, cau en els molts paranys que hàbilment dissimula la ciutat. Es per això que hem fundat l'Oficina d'Informació Escolar.

L'Oficina d'Informació Escolar té per objecte: Primer: Cercar despesa rigorosament catòlica, tant en convents que tinguin residents interns com en cases particulars, a tots els estudiants que ho sollicitin. Segon: Proporcionar a tothom que ho demani dades sobre els estudis oficials de totes les carreres i de tots els centres d'Espanya i principals de l'Estranger.

També funciona a la Federació, si bé aquest servei és exclusiu dels associats, la Cooperativa de Llibres, mitjançant la qual obtenen, sobre els llibres comprats, la rebaixa mínima del 10 per 100. Això amb l'esplèndid estatge que posem amb Biblioteca, Sala de lectura, escacs, etc. I els cursos anuals de Grec, Llatí, Anglès, Francès i Alemany, a preu reduïtíssim per als socis, sense comptar els actes culturals, conferències, etc., són els avantatges que podem oferir a tots els que cooperen amb nosaltres.

Per això que avui ens dirigim a vostè per a posar-nos a les seves ordres, esperant que plaent-li ço que li hem exposat ho comunicarà a les persones a qui cregui que pugui interessar, tant l'O. d'I. com la resta, les quals han de dirigir-se al nostre estatge, Cameros, 3, pral., amb el segell per a la resposta.

Agraint-li les molèsties que pugui pendre's per nosaltres, aprofita aquesta avinentesa per oferir-se a vostè la

Federació Catalana d'Estudiants Catòlics

Adéu, estiuejant!

Voldria escriure una alada i gràcil petita crònica parlant de les delícies de l'estiueig. Si la meua poma estigués acostumada a la llei de les coses subtils, ara seria quan damunt el paper aniria explicant amb soltura i gràcia el plaer de deixar la xafogor de la ciutat, la satisfacció d'abandonar uns mesos la vida ordinària del treball, el goig de saturar-se de naturalesa (que és un dels goigs predilectes de l'esperit selecte) i d'emocions pures.

Però, què hi farem si davant de tanta bellesa a nosaltres pecadors no se'ns ocorre altra cosa que dir un mot: Adéu, estiuejant! I en ell hi va comprès tot un fervent desig d'amistat envers els qui marxen, tot un paisatge de camps i muntanyes, tot un poema de records de coses mai viscudes. Sí, adéu, estiuejant; que tornis bo de cos i sà d'esperit, i que el contacte amb mare natura et digui quelcom de gran i sublim amb aquell llenguatge que servia només per als iniciats, per als que saben llegir en les pàgines del llibre de la vida.

* * *

Suposo, estiuejant amic, que ets catòlic i bon catòlic. En aquest cas, recorda't que el teu primer deure en arribar al poble de muntanya o de marina en què plàcidament has de sojornar una temporada, és el de visitar el senyor Rector. Potser serà un capellà vellet, ple de crostes rurals en el cos, però potser amb grans carismes en l'esperit; potser serà un sacerdot jove, il·lustrat, amic de la bella literatura o de les lletres socials; potser serà un pastor senzill, adaptat a l'ambient ordinari del poble, en el qual no has de cercar delicadeses de vida ciutadana. Tot això pot ésser; però, per damunt de tot això, tu has de veure en ell el curador de la teua ànima per uns mesos, l'eix de la feligresia que t'estatja, l'autoritat eclesiàstica a la qual has de sotmetre la teua voluntat com a catòlic.

Visita'l i fes-ho amb respecte. Pensa que religiosament és autoritat que cal enfortir amb l'exemple de la teua submissió; i que socialment, a la millor, és l'única llum d'esperit d'uns pobres terrassans que si no tinguessin la paraula del rector viurien tot l'any capbussats a la terra material i aspra.

Visita el senyor Rector, ofereix el teu exemple, la teua assistència i, si t'és possible, la teua almoïna per a la parròquia, generalment pobra. I si la vida de pietat parroquial exigeix algun sacrifici per a fundar una congregació, una confraria, no hi reparris. Qui sap si l'òbol del teu esforç a ciutat pot resultar poc fruitós, i allí, en la muntanya o en la marina, pot ésser el gra de mostassa de l'Evangeli!

* * *

Segonament, dóna bon exemple en matèria de costums. Pensa que els vilatans tindran fixa la mirada en tu, l'home de ciutat; que les noies i dones del poble miraran amb tota cura el teu port, els teus

vestits, els teus costums, o tu, la senyoreta o senyora ciutadana! I en pendran exemple.

Si amb la teua vida en el poble, dins la colònia d'estiu, si amb les modes en el vestir, si amb les teves pràctiques mundanes dónes mal exemple, l'escàndol en serà la immediata conseqüència. I, ai de l'escandalós! Ai del qui va per aquests pobles i viles corrompent ànimes senzilles de pagesos i gent humil! Bon xic més li valdria restar a la ciutat, sofrint les seves xafogors i les seves incomoditats. I és just que tu, ciutadà, que reps del poble humil i camperol tot un cúmul de beneficis, com l'aire pur, el sol restaurador, els bells paisatges i la senzilla sollicitud dels pagesos, els deixis, en canvi, un rastre de mals costums, d'immoralitats, d'escàndol i de flors de pecat?

Quantes i quantes són les colònies d'estiu que donen mal exemple, que corrompen els costums, que excel·leixen en l'escàndol! I el pitjor és encara que són molts els catòlics que, complidors del seu deure a ciutat (és clar que de manera hipòcrita), en sortir al camp pensen que aquest deure no va amb ells i el deixen arreconat.

* * *

Darrerament, no tens dret a menysprear la influència que per la teua posició social, per la major importància que el venir de ciutat et dóna, per l'elevació del teu esperit sobre els que et rodegen, pots arribar a tenir sobre els convilatans d'uns mesos.

Déu et demanarà compte dels talents inaprofitats. I si durant aquests temps de descans, sense massa esforç, tens lleure i facilitat (i si no la tens l'has de cercar) per a exercir bé social entre els esperits camperols que t'envolten, tens deure de fer-ho. El deure de l'apostolat et segueix arreu; i enlloc no pots alliberar-te de les teves obligacions com a catòlic, i catòlic modern, de lluita.

Quant i quant hi ha per a fer en els pobles! I quant i quant els rectors necessiten auxili personal, moral i econòmic dels qui els rodegen! No et facis, doncs, el sord a la veu de Déu, que ressona el mateix a la ciutat que al camp.

I pensa que el catòlic, ací o allà, ha d'obrar sempre en catòlic, ja que la teua responsabilitat i els teus deures, amb tu van, el mateix en poblat que en despoblat, el mateix entre senyors que entre pagesos, el mateix entre ànimes senzilles que entre esperits il·lustrats.

Així, i sols així, pots retornar satisfet del teu estiueig. Hauràs aprofitat el temps pel cos i hauràs guanyat potser una batalla per l'esperit.

Adéu, estiuejant! No et puc seguir amb la meua persona; però et segueixo amb la meua imaginació. Que aprofiti l'estiueig pel cos, el descans pel cos. Que l'esperit no en té ni en pot tenir de descans; descansar, per a l'esperit, equival a deixar-lo rovellar. I això, mai!

Adéu, estiuejant!

GASTON GERARD

La tragèdia del franc a Espanya

Heus ací una tragèdia del franc, a França.

Però heus ací una altra tragèdia del franc en la nostra terra.

La primera, porta de cap els polítics i economistes francesos.

La segona, en canvi, deixa absolutament tranquils els polítics i economistes espanyols.

I amb tot, la nostra tragèdia del franc, sense arribar a tenir els colors negres de la de França, és clar, no deixa de tenyir de tons ben foscos la nostra economia.

Per què?

En primer lloc, la caiguda de la moneda francesa, ens porta aquí un riu de productes manufacturats a França.

Co que és essencial per a tot fabricant, és cercar i trobar mercats. I com que resulta que la mà d'obra fortament pagada a França en francs, convertida en pessetes, deixa encara bon marge de guany, el resultat és que els productors francesos troben aquí el seu agost.

A més a més, com que per cars que els articles manufacturats resultin a França, donada la diferència de la moneda, aquí han de resultar sempre barats, el resultat és la invasió corresponent del nostre mercat, i la baixa enorme, enormíssima, de venda de les nostres manufactures.

Fa pocs dies que un amic de San Sebastián ens explicava com en aquella ciutat les grans cases de confeccions franceses hi envien representants oferint a domicili tota classe de gèneres. El consumidor escull els que desitja o li convenen pel preu (que són molts). I als vuit dies, els gèneres són portats a Hendaya, es passa avís al comprador, aquest es trasllada a Hendaya, i entra amb els gèneres comprats (i si els deixa i no els accepta, els tornen a retirar tan tranquil·lament).

Encara que s'hagin de pagar drets aranzelaris, es paguen. I per aquest procediment, una de les millors cases de sastreria de Tolosa talla i ven magnífics trajos pels senyors de San Sebastián a cent pessetes.

I això, quan els drets de duana es paguen! Perquè ja se sap que la defraudació en aquest ram, sobretot en les poblacions de frontera, és tradicional.

Hi ha més, encara.

Una pesseta val sis o set francs. I així un viatge d'anada i tornada de Barcelona a París, en primera classe, costa no gaire més de trenta duros. Un xic més que el de Madrid!

Qui no va a París? I qui no torna d'allí carregat de mercaderies de tota mena, especialment les senyores, que ho troben a qualsevol preu comprant-ho en pessetes i comptant-ho en francs?

La invasió turística a França començaria a preocupar, si al mateix temps no donés un enorme contingent de compradors, d'hostes als hotels, d'espectadors als teatres, etc.

Com volem que els francesos tallin la invasió estrangera si els reporta enormes beneficis?

Mentrestant, aquí les pessetes se'n van, ja amb els turistes, ja comprant articles manufacturats a França.

Quin remei hi queda?

Si això segueix, els nostres botiguers no vendran res en la propera temporada d'hivern; i això que prou poc venen ara!

Per això hem dit abans que, a més a més de la tragèdia del franc a França, nosaltres, aquí també tenim la tragèdia del franc a casa nostra.

I ben tràgica, i amb remei molt difícil!

J. M. G.

De Solsona

Institucions simpàtiques

En un mateix plec rebem dos fullets, molt eixerrits, que es fan llegir a l'acte, vulguis o no.

El primer que cau a les mans es titula *Memoria y Balance de la Caja del Seminarista*, i és un model de pulcritud, claredat i propaganda socialitzadora.

Ja n'hem parlat alguna altra vegada de la C. S. S., però dona bo de tornar-hi quan hom veu que les promeses es tornen realitat i, encara que humil l'arbre, dona fruits excel·lents.

Aquesta petita empresa econòmico-social està muntada amb totes les de la llei, com si es tractés de molta de gent i molts de recursos.

Les xifres són modestes — pobres seminaristes! — però ocupa cada una el seu degut lloc i els conjunts fan de bon veure.

La Memòria és de pobre, però rica en *savoir faire*.

Els estats (estadets, gosariem dir) resulten precioses miniatures d'experta comptabilitat.

D'un cop d'ull es veu bé l'esplèndida situació mercantil de la C. S. S. i els bons puntals amb què, endemés, compta. El primer, no cal dir-ho, és el zelosíssim Prelat d'aquella diòcesi que ocupa, com per dret propi, el cor de Catalunya.

L'altre fullet conté la *Memoria y Balance de la Obra de la Santa Infancia*, d'un pregon sentit social, demés del caràcter religiosíssim que la fa tan simpàtica.

Quin bon cristià no n'està assabentat d'aquesta boníssima obra?

I qui no sap a quant a menys ha arribat per causes que no són del cas?

No així a Solsona, on la cura episcopal a favor seu, i la missional sollicitud d'un sacerdot digníssim han conservat amb escreix aquesta Obra, per a la qual els Sumes Pontífexs no han tingut més que lloances i encariments i l'Episcopat recomanacions apremiants sempre.

Aquesta Memòria i el Balanç adjunt són dos mitjans excel·lents per a promoure aquesta empresa verament missional i, a *radice*, socialitzadora com cap més.

S.

INSTITUT NACIONAL DE PREVISIÓ

En el Primer Quinquenni

(24 Juliol 1921-1926)

del règim legal de

RETIR OBRER OBLIGATORI

que practica en relació amb el Ministeri del Treball, ha arribat la xifra d'afiliacions a

2.135,881

Les seves inversions financiero-socials han produït els següents beneficis immediats al poble:

14.858,324'65 pessetes per a la **Construcció d'escoles.**

15.424,534'97 pessetes per a **Cases a bon preu.**

7.794,204'03 pessetes per a altres fins de **Cultura popular i de cooperació.**

Sigueu propagandistes d'aquesta patriòtica obra, de pau i de justícia!

Si la voleu conèixer millor, dirigiu-vos a l'Institut Nacional de Previsió (Sagasta, 6, Madrid), a qualsevol de les seves Caixes Col·laboradores que tenen oficines a totes les províncies del seu respectiu territori, o a les entitats culturals afiliades al Curs popular nacional de Segur Obrer.

(Aquest interessantíssim Cartell ha estat publicat oportunament per l'Institut Nacional de Previsió amb motiu del cinquè aniversari de l'establiment a Espanya del Règim de Retir Obligatori, complert el dia 24 de Juliol present).

*Retirs obrers***Glossant una actuació**

En complir el 24 de juliol els cinc anys de la implantació oficial del segur obrer de la vellesa amb caràcter obligatori, és oportú de comentar la tasca social realitzada durant aquest quinquenni a favor de les classes proletàries, per l'Institut Nacional de Previsió i les seves Caixes col·laboradores.

S'ha afirmat que l'interès general que s'ha observat en aquests darrers il·lustres, en els Estats d'Europa i Amèrica, vers els segurs socials avui establerts obligatòriament en la majoria de nacions d'ambdós Continents, ha estat imposat per la clara noció que es té del deure col·lectiu de solidaritat, que fa realment indispensable a l'Estat modern de posseir un sistema de segurs que protegeixi els treballadors.

Des de l'any 1921, funciona ja a Espanya el règim de retir obrer obligatori, i l'èxit assolit es sintetitza pel fet d'ascendir a 2.135.881 els obrers afiliats, i importar 38.077.063'00 pessetes, les inversions socials dels fons recaptats, aplicades a construccions d'Escoles, cases barates, i altres fins de cultura popular i cooperació obrera, complint així el règim, no solament la seva finalitat primordial de protegir per deure de solidaritat social la vellesa obrera, sinó també fecundant nobles iniciatives i actuacions socials, i essent ja sòlida base de majors amplituds i intensificacions en el camp dels segurs, podent afirmar-se que seguint la trajectòria d'èxit tan marcadament assenyalada en l'actuació d'aquest quinquenni inicial, han d'aconseguir-se íntegrament tots els objectius que la previsió social, per mitjà d'un sistema complet de segurs populars, persegueix a favor de les classes obreres.

Concretant el comentari a la tasca realitzada a Catalunya i Balears des de 1921 per la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, que col·labora en les dites regions a l'obra dels Segurs Socials de l'Estat, cap afirmar que ha estat l'aplicació del règim obra de continuïtat de tangibles i magnífics resultats. Als vint mil patrons inscrits, al mig milió d'obrers afiliats i l'important fons format per reserves tècniques acumulades per quotes patronals, bonificacions de l'Estat i cotitzacions voluntàries obreres, cal afegir, com a proves de l'efectivitat de l'obra, que més d'un milió de vells majors de 65 anys han ja percebut per terminis de capitalització i bonificacions extraordinàries 405.992 pessetes, i que 10.483 obreres catalanes i islenyes han cobrat per subsidis de maternitat 524.150 pessetes. A aquestes xifres han d'adjuntar-s'hi d'altres no menys falagueres; és precepte reglamentari del règim, la inversió de part important dels fons recaptats en obres socials populars, complint ensems una altra funció protectora i d'ajut a les classes obreres, tenint aquesta funció esplèndida realitat, per mitjà de les inversions socials realitzades per la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, per pessetes 12.214.061'03, del qual total corresponen a Escoles, 5.710.483'98; a Cases Barates, 2.871.750, i 3.631.827'05 a altres fins culturals de cooperació agrícola i de regament i proveïment d'aigua.

La Caixa de Pensions, en aquests cinc anys, ha pogut contemplar també la ràpida expansió i el ferm

arrelament d'una obra per ella iniciada, els populars Homenatges a la Vellesa que des de l'any 1915 es celebren a Catalunya, i que avui, adoptada amorosament l'obra com a síntesi dels nobles ideals socials del segur a la vellesa per totes les florents Caixes de Previsió de les altres regions i darrerament per l'Institut Nacional de Previsió, congrega anualment les multituds hispàniques en exemplar i popular tribut d'afecte i respecte, de veneració i de justícia als nostres venerables vellets.

*Problemes del temps***En favor dels dependents de Comerç**

Els que ens hem fet vells pels reconcs d'escriptori, quan arriba la canícula pensem en aquells anys de la nostra joventut en què, en tocar la primera hora de la tarda, sortíem del despatx com les llebres del cau, i corríem adalerats cap a casa per a dinar amb quatre esgarrapades i tornar a la feina amb el menjar a la boca.

Aleshores els mitjans de locomoció no eren tan abundants i ràpids com ara. Qui més qui menys tenia a mitja hora, llarga de caminar, el seu domicili, i amb una hora curta es posava fresc, dinava, prenia cafè, es tornava a vestir, i a trotar altra volta cap al despatx, arribant-hi rapa la capa...

Avui dia, amb el luxe de tramvies, autos, taxis i metros que hi ha, sembla que la mitja hora s'ha escurçat, però mentre no tinguem aeronaus per a volar... Perquè és el cas que a proporció que els mitjans de córrer s'han augmentat, s'han anat allunyant els pisos de preus mòdics. Moltíssims dels nostres companys viuen ara molt més lluny que abans: a les barriades obreres, a l'Horta, a Badalona, etc.

Resultat: que la dependència de comerç està avui dia, en aquest punt, pitjor que abans. I les dues hores no s'han pas allargat, i les meves campanyes, aquí i en *El Social*, a penes si han donat fruit. Algunes cases a l'estiu fan la jornada d'escriptori de 8 a 2, i prou.

Creiem arribada l'hora que les entitats obreres interessades estudiïn aquest problema i el facin resoldre com Déu mana. Les dues hores del migdia són un mata-dependents.

N'he conegut una pila que començaren patint de l'estómac i acabaren perdent la vida. No hi ha ningú dels homes que viuen així que tingui sana l'entranxa on, segons deia el savi Hipòcrates, s'hi forja la salut del cos humà. Quasi tots els dependents de Comerç són candidats a les malalties de l'estómac.

Dóna molt trista idea de la capacitat de govern de les entitats obreres i patronals, afectades per l'abús de les dues hores, aquesta persistència en una rutina vergonyosa i suïcida.

Què s'hi oposa a convertir en tres, o almenys en dues i mitja, les dues hores de descans del migdia? Res. La indolència!

Se'ns dirà tal volta que els jornalers amb dues hores passen i estan robustos? Però els jornalers dinen al peu de la treballada i dormen tot seguit allí mateix, però els meus infelïços companys...

Procurem-nos fer la vida amable, que prou dura és pel seu propi natural.

UN DEGA D'ESCRIPTORI

Contra la propaganda protestant

La voluntat del Papa

La Intenció d'aquest mes de juliol donada per Pius XI a l'Apostolat de l'Oració ordena que contrarestem amb totes les nostres forces la propaganda protestant allí on s'ofereixi.

I quina casualitat més deplorable!

Ha estat en un diari de Barcelona, sostingut per la badoqueria d'infinat de catòlics, on aquesta propaganda ha tingut camp obert per a fer-se impune-ment i amb veritable eficàcia.

La Vanguardia del dia 23 insereix una carta de Londres firmada per Cèsar Falcón, intitulant-la així: "La función de la Iglesia".

Aquesta *iglesia* de què parla Falcón no és la vera Església de Crist, Catòlica, Apostòlica, Romana, sinó l'anomenada Església Anglicana, protestant, i d'un protestantisme dur com la roca.

Cèsar Falcón conta la intervenció de l'E. A. en el conflicte obrer anglès com podria contar-la un anglès fervorós, i amb intenció malèvola compara la intervenció de l'arquebisbe anglès de Canterbury a favor dels obrers, amb la del Prímat catòlic d'Anglaterra, l'Eminentíssim Cardenal Bourne, del missatge del qual referent a la vaga diu Cèsar Falcón que conté una actitud "intransigent contra els vaguistes" i que per aquest motiu obtingué "un eco rotundo en todos los ámbitos conservadores".

Qui conegui la cura que tenen envers els obrers anglesos tots els Prelats catòlics, començant per l'in-

signe Cardenal Bourne, i sàpiga, a més a més, la preferència que en totes les eleccions mostren els electors catòlics pels candidats obreristes, no sectaris, estranyarà les *coses* que conta Cèsar Falcón i les atribuirà al seu caràcter anglicà, secta a la qual deu pertànyer, segurament, el dit senyor.

I que això últim és cert ho demostra que sempre parla de l'església anglicana anomenant-la solament Església, amb lletra majúscula, i fent-ne una apologia completa, no solament en ço que es refereix a la seva intervenció en aquest afer, que podrà haver estat més o menys encertada, sinó dient de l'església anglicana que és una veritable institució social i una pila d'excel·lències més que l'enlairen per tal de deprimir, indirectament però insidiosament, l'acció de l'Església Catòlica, no sols en aquest cas concret, sinó en tota la seva actuació social.

Després de llegir la carta de Cèsar Falcón, cap pensar que aquest senyor és un propagandista a sou de les Societats bíbliques protestants, i *La Vanguardia* el seu òrgan en la premsa barcelonina.

No ho creiem; però si així fos, valdria la pena que *La Vanguardia* ho anunciés clarament, perquè ens sembla que ja és temps de parlar clar i que cadascú respongui palesament dels seus actes.

Els lectors de *La Vanguardia*, encara que badoqs, es mereixen, certament, un altre tracte.

A. Z.

La regulació del treball a domicili

Projecte aprovat

A l'hora que escrivim aquestes ratlles no tenim encara a mà, ni sabem si s'ha publicat a la *Gaceta*, el decret, aprovat ja pel Consell de Ministres, sobre el treball a domicili.

Però recollint ço que diuen les informacions periodístiques, podem avui donar una idea, que estimem aproximada, del decret sobre tema tan interessant.

Es considera treball a domicili el que es fa a les llars per compte d'una empresa qualsevol.

Queda, per tant, exclòs del T. D. el que es concreta al servei de la llar.

El decret cita com T. D., entre altres coses, labors d'agulla, roba blanca, puntes, barrets, puntilles, uniformes, sabates, gèneres de punt, etc.

Els obrers (homes i dones) emparats per aquest decret estan dividits, atenent als seus efectes, en tres sectors:

Primer. Els qui, sols o acompanyats en família, treballen a preu fet per compte d'un patró.

Segon. Els obrers d'aquesta condició que treballin a casa d'un altre company.

Tercer. Els que treballin a jornal, o a preu fet, fora dels seus respectius domicilis.

A tots ells se'ls reconeixen els mateixos drets i avantatges que als obrers sotmesos a la legislació del treball.

S'institueix un Patronat Central del T. D. del qual seran vocals nats el Director General del Treball —que actuarà de president—, l'Inspector del ram, dos més nomenats pel Govern, quatre pertanyents al Consell Superior del Treball, i altres dos representants de les associacions tutelars del T. D., com l'Acció Catòlica de la Dona, etc.

La missió principal d'aquest Patronat serà la constitució de Comitès Paritaris a províncies tan prompte com ho solliciti un grup d'obers.

Aquests Comitès determinaran les tarifes del treball a què estaran subjectes les empreses.

En constituir-se un C. P. formarà un cens de tots els obrers dedicats al T. D.

A fi de portar a cap una veritable inspecció sobre aquest ram, els Inspectors generals o regionals es dirigiran als amos de tendes, magatzems, tallers o fàbriques, exigint-los una relació dels obrers que tinguin empleats a domicili, amb els seus noms i senyes.

Aquest projecte tendeix també a evitar un mal inveterat en aquesta classe de treball, i és el de fer perdre el temps als obrers portant la feina al qui l'encarregà. Ara, aquest, no podrà fer-los esperar més de mitja hora, i encara és massa.

Conegut textualment el decret sobre el T. D. en parlarem més extensament, conforme es mereix.

Espurnes

Els informes rebuts de diversos districtes dels Estats Units, encara que incomplets, indiquen una concurrència extraordinària d'alumnes a les institucions catòliques, havent estat notable el nombre d'escoles que s'obriren en 1924 i 1925, sobresortint ensems la construcció de nous edificis i ampliació dels antics.

A Notre Dame es matricularen 2.400 alumnes i més de 2.000 a la Universitat Catòlica de Washington. Els nous collegis oberts són: Albertus Magnus i el de les Germanes Dominicanes de New Haven. Estan en construcció el de Merygrove a Detroit, el de Hays a Kansas i el de Mercyhurst a Erie, Pa.

S'han inaugurat també diferents *high schools*, en les quals s'han invertit més de dos milions de dòllars. També s'han fundat, i ja funcionen, un crescut nombre d'escoles parroquials.

Està vist, amics, que els reaccionaris s'estan obrint camp en aquell país que tant admiren els nostres avançats. Què diran quan sàpiguen que també hi tenen esglésies i collegis els clericals?

* * *

A Dinamarca el govern va donar un decret prohibint als oficials de marina i de l'exèrcit de pertànyer a la Maçoneria.

Mentre es van obrint les portes als missioners, corren mals vents per a les sectes secretes, que ja no tenen cap raó de ser, ni ara ni mai, però molt menys en els temps en què tot s'ha de fer amb

llum i taquígrafs. La gent comença a veure-hi clar, i no admet les ridícules dels que es tanquen en cambres fosques per a les seves cerimònies ridícules.

* * *

El Brasil, que en 1889 comptava amb un arquebisbat i onze bisbats, ara compta amb més de vuitanta seus episcopals, ço que prova la força progressiva del Catolicisme.

Als Estats Units, en els últims quaranta anys, ha progressat la conversió del negres al Catolicisme. Actualment treballen entre ells 200 missioners i més de 1.000 Germanes Religioses. Les seves esglésies arriben a 260 i les escoles catòliques fundades per ells donen ensenyança a 26.000 nois. El total de negres catòlics és de 250.000, més o menys.

També entre els indis s'han recollit òpims fruits, i gairebé la tercera part, o sia uns 100.000, pertanyen a l'Església Catòlica.

* * *

A Rússia les esglésies han estat convertides en teatres, cafès, cinemes i music-halls, on es cometen profanacions grolleres i sacrílegues. Les festes religioses s'han convertit en festes comunistes. Nadal ara és Carnaval; homes i dones es disfressen de sants. En els teatres es representen escenes burlesques sobre fets religiosos. Càntics en llaor de Marx supleixen les cançons de Nadal.

FILOMEL

D'ací i d'allà

Diu un diari que per iniciativa del President de l'Associació de la Premsa Diària de Barcelona, els diaris del país han pres part en el Congrés de Premsa llatina.

Però és que tenim premsa?

No ens en havíem adonat.

* * *

L'alcalde ha tornat precipitadament per a celebrar la sessió del ple.

Es veu que entre els regidors hi ha molt bona harmonia i que cada dia és més forta la unió que els converteix en un sol feix.

La *Vanguardia*, en donar compte de la sessió darrerament celebrada, vol donar la sensació que no va passar res.

Es el sistema de sempre.

Quan els lerrouxistes tenien majoria a l'Ajuntament, publicava quasi íntegres els parlaments d'En Mir i Miró.

I quan En Pich era alcalde, hom hauria dit que era el seu òrgan oficiós.

Quan En Maura tenia a Espanya una gran popularitat, era maurista. En governar En Romanones, fou liberal.

Per alguna cosa s'anomena diari independent.

Els diaris independents estan sempre al costat de la gent de la situació.

La *Vanguardia* té molta fullaraca i molt poc gra. És un cos sense ànima.

* * *

Un diari es plany que en una sala de ball que hi ha en un determinat carrer, estiguin tota la nit tocant, no deixant dormir els veïns.

A l'estiu no es pot dormir.

En havent sopat, els que crien fonògraf surten a la galeria, donen corda a l'avorrida màquina, i es passen hores i hores escoltant els pinyols que donen els tenors.

No sé què ho fa que tots els cantants de fonògraf, quan canten sembla que es trobin malament. Fan uns crits que eixorden.

Amb el fonògraf passa el mateix que amb els galls. Canta un gall i ràpidament contesten els galls dels altres galliners. Feu sonar un fonògraf, i de seguida el veí de les galeries del davant surt amb el seu aparell a fer les delícies del veïnat.

Per què no es posa un impost crescut sobre els fonògrafs, les pianoles i els lloros?

Si no es vol crear aquest impost, almenys que es construeixi a Montjuich una sala ben gran perquè hi vagin a passar la nit els que crien fonògraf o bé altres torturadores bestioles.

El que passa

ESPANYA ENDINS

Durant el mes de juliol hom recorda... Quantes coses recorda hom!

La primera cosa que recorda és aquella anomenada Setmana Tràgica, que valdria més anomenar-la Sacrílega, l'última del mes de juliol de l'any de 1909.

Els qui la presenciaren n'estan encara horroritzats. Però més encara que horroritzats, es senten indignats en recordar-la.

Aquelles autoritats que permeteren els crims sacrílegs i sagnants, i les bacanals feréstegues i ultratràgiques, d'aquella setmana verament inqualificable, i aquell poble covard i mesell que la va fer possible, no tenen perdó de Déu. Els càstigs que immediatament caigueren sobre Barcelona, qui no els recorda?

Però els catòlics barcelonins no tardaren a reaccionar. El cinquanta temples i convents profanats o cremats foren reconciliats i reedificats promptament. Barcelona aviat superà aquella horrenda catàstrofe i aquells càstigs tan espantosos quasi bé com la mateixa catàstrofe, i s'ha rejuenit de tal manera, que en pocs anys ha multiplicat les cases i els monuments de la urbs i els seus habitants i les seves riqueses com cap altre ciutat del món amb millors circumstàncies. Quin prodigi!

Aquest mes de juliol que va a finir i ens dona peu per a escriure quelcom interessant en aquesta secció, avui dia tan desatesa... res de nou no ens porta. Està descaracteritzat aquest any.

L'única cosa curiosa aprofitable és la llibertat que acabem d'obtenir molts dels fautors d'aquella paorosa conspiració avortada la nit per a sempre més famosa de Sant Joan Baptista, entre els focs vesprals de la mainada i la remor goyesca de les verbenes; conspiració espaventosa de la qual no poguérem parlar-ne a temps per causes que ningú no ignora.

El Govern està estudiant la solució d'importants problemes. El del Marroc ja no el preocupa gaire, i això que la insubmissió d'algunes càbiles ha donat recentment als nostres companys francesos força mals de cap i baixes i despeses sensibles i quantioses.

Més preocupa al Govern, segons les notes que publica el seu cap visible, la completa i assenyada reorganització de l'exèrcit i el problema de la defensa de les bases navals i costes peninsulars; problema que tal vegada està lligat amb la política internacional d'Espanya, ara decididament orientada cap al Nordest...

ESPANYA ENFORA

Dèiem la setmana última, al final de ço que escrivíem respecte els trepidants afers francesos, que la figura d'Herriot (no la França d'Herriot, com ens feren dir), havia passat com una exhalació per les altures del poder.

Però Herriot és d'aquells polítics que fan com si se n'anés, però es queda. I en el nou ministeri de personatges, improvisat per Poincaré, Herriot també hi figura per dret propi (cal fer-li justícia), que-

dant-se — malvinatge! — amb la cartera on més mal, i ben amagat, pot fer: la cartera d'Instrucció Pública.

La fulminant caiguda d'Herriot i la màgica rehabilitació de Poincaré (no tan sorprenent, però, com la del desprestigi M. Caillaux), ha commogut tots els polítics i desconcertat moltes cancelleries. Els borsistes, que acolliren la pujada d'Herriot amb una baixa en la cotització dels francs de 1'50 per cent, saludaren l'enlairament de Poincaré amb una alça consemblant, que arribà el següent dia a més del tres.

Poincaré, com a bon patriota i vell polític, ja tindria estudiades les solucions dels vitals problemes financers que atueixen França. Des que ha pres el governall del poder va dictar disposicions a tort i a dret amb una seguretat i desembaràs que inspiren plena confiança. Es veu clar que no improvisa. Els seus companys de gabinet l'obeeixen sense piular com si estiguessin convençuts que aquest "ministeri nacional" és l'última carta que es juga la democràcia francesa...

Aquesta actuació de Poincaré l'honora molt i li dona el prestigi que li cal per a portar la barca a port. Un dels primers efectes d'aquest prestigi ha estat la petició formulada per tots els representants de l'Alsàcia-Lorena al President del nou govern francès perquè s'encarregui ell personalment de tots els afers de les regions alliberades. Aquesta petició és una censura manifestament dirigida contra la política del Cartell d'esquerres, que està divorciant França de les dites regions.

La veritat és que si Herriot ha de resoldre els conflictes escolars que la política laica, essencial en l'esquerrisme francès, provoca allí a cada moment, la qüestió d'Alsàcia-Lorena entrarà en un període agudíssim.

La declaració ministerial de Poincaré invoca la pau interior i la promet, però ningú no hi creurà de veres mentre l'"ombra fatídica" d'Herriot es projecti sobre el Ministeri d'Instrucció Pública. I sense la pau interior, fracassarà Poincaré, com han fracassat tots els altres polítics francesos, ell i tot.

J...

NOVETAT LITERARIA

Nellie i altres contes

per

SEA BLUE

Preu: 3 ptes.

De venda a les bones llibreries
i a l'Administració d'«Acció Popular»

Noticiari

ESPANYA

Un Reial Decret del ministeri del Treball autoritza l'Institut Nacional de Previsió i Caixes col·laboradores i la Caixa Central de Crèdit Marítim, per a invertir llurs cabals en avenços a les Societats o particulars que construeixin cases barates o econòmiques, fins a la quantitat màxima que l'Estat s'hagi compromès a concedir en forma de premi a la construcció o de préstec hipotecari.

—A Leon els actes d'homenatge a l'ancianitat han revestit molt d'interès. Els organitzà la Diputació i s'hi va associar tot el poble amb les autoritats.

—El Sindicat Catòlic-Agrícola d'Alzamora (València) ha trobat una deu d'aigua abundantíssima, que es proposa d'aixecar fins a 300 metres, per tal de poder regar la plana d'Alcalà de Xisvert. El benefici que s'obtindrà és incalculable.

—El president de l'Institut Nacional de Previsió, amb ocasió del primer quinquenni del règim del retir obrer, ha declarat que les afiliacions pel retir obrer arriben a 2.235.881, amb 20 caixes col·laboradores.

Fins ara s'han dedicat 14.858,324 pessetes a la construcció d'edificis, 15.424,534 a habitacions econòmiques i 7.794,204 pessetes a altres fins de cooperació i cultura popular.

—El Govern ha nomenat director general d'Acció Social Agrària el comandant d'artilleria don Lluís Benjumea i Calderón, i vice-president de l'esmentat organisme el general de brigada d'artilleria don Artur Carsi.

—La Confederació Nacional de Vinivicultors demana al Govern que es concedeixi als viticultors els préstecs sobre el vi d'una manera semblant a la que gaudeixin els productors de blat.

Ens sembla molt posat en raó aquest prec dels vitivinicultors.

—El dia 2 del vinent mes d'agost sortiran cap a Buenos Aires i Montevideo les senyoretes de Cuesta i de García Loygorri, designades per l'Acció Catòlica de la Dona per a posar-se en relació amb les institucions anàlogues de les esmentades capitals.

Aquesta missió iniciarà una tasca d'intercanvi, sobretot en el relatiu a l'ensenyament professional de la dona.

Felicitem les animoses senyoretes per l'èxit de la seva missió social, que Déu beneeixi.

—La Federació Gremial Espanyola es reüní a Madrid nomenant delegats regionals i acordant visitar el ministre del Treball per a recabar que en el futur reglament de la llei del Descans dominical no se sostingui la ficció respecte al tancament de determinats establiments de begudes, en diumenge.

També s'acordà demanar al ministre un aclariment sobre la llei de jornada mercantil, i que es dictin les oportunes disposicions per a evitar que

les costes dels jutjats per imposició de multes de les infraccions de caràcter social ascendeixin a una quantia exagerada, puix en l'actualitat es donen casos en què, essent l'import de la multa de 25 pessetes, les costes ascendeixen a més de 40.

La F. G. E. ha elevat una instància al ministre de la Governació contra la prohibició de l'ús de sacs usats com a envasos d'articles alimenticis.

—La premsa d'Aragó dona tot sovint notícies d'actes importants de propaganda contra el malparlar, tan arrelat per desgràcia en aquella noble regió germana nostra. Alguns d'aquests han revestit gran solemnitat.

ESTRANGER

Com que la transfusió de la sang és un remei cada dia més utilitzat, a Londres s'ha constituït una entitat composta de persones que generosament l'ofereixen i la donen. En ingressar a l'associació se'ls examina la sang i es classifica segons la seva puresa i vigoria. En el local social hi ha guàrdia permanent de socis per acudir allí on els demanin. Verament és admirable i digna de tota lloança aquesta institució.

—Els diaris francesos han alçat el preu a 25 cèntims. Amb relació al valor del franc encara són més barats que a Espanya.

—Al revés que fan molts propietaris urbans a França, i àdhuc a Espanya, que es neguen a llogar habitacions a les famílies nombroses, als Estats Units hi ha capitalistes que construeixen vertaders palaus per allotjar-les. Quina lliçó!

—En les eleccions parcials celebrades en el districte de Wallsend per a cobrir la vacant produïda per la dimissió del senyor Patrick Hastings, ha estat elegida la senyoreta Margaret Bonfield, treballista, qui lluitava contra un conservador.

La senyoreta Margaret Bonfield ha obtingut quasi el doble de vots que el seu contrincant, conservador.

Amb Miss Margaret Bonfield hi haurà sis dones a la Cambra dels Comuns.

—S'anuncia que en algunes regions mineres d'Anglaterra han reprès el treball molts miners.

—La Companyia explotadora dels serveis de ferrocarrils subterranis de Nova York, els obrers dels quals, com se sap, es declararen en vaga, ha presentat una instància de processament contra els Sindicats obrers als quals pertanyen els vaguistes. Els reclama 239.000 dòllars per danys i perjudicis.

—La Cambra de Diputats de França aprovà fa pocs dies un projecte de modificació del seu Reglament interior limitant el temps que poden fer ús de la paraula els diputats.

Vet aquí un acord ben encertat. La xerramequeria sols serveix per a fer mal. Persona xerraire, persona xafardera. La millor paraula és la que queda per dir.

Aquest número ha passat per la censura governativa

**GANIVETERIA
ROCA
BARCELONA**

PLAÇA DEL PI, 3
(Enfront l'Església)

Navalles

Màquines d'afaitar

i demés eines de tall

Màquina d'afaitar amb fulla
de navalla, exclusiva de la casa

Objectes per a
tocador i per
la manicura

TALLER D'ESMOLAR

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Lluòfons.—Màquines de calcular, etc.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprerent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

JARABE OSTEOGENO GENOVE

de fosfato monocàlcico puro

Es el reconstituyente más poderoso y eficaz para la infancia y la decrepitud, aunque se esté en buenas condiciones naturales.

Indispensable
y para la infancia
Desarrollo

en el Embarazo,
en época de
y Dentición.

Indicadísimo en la Anemia, Tuberculosis
Osea, Fracturas, Mal de Pott,
Raquitismo, Caries.

DE VENTA:
EN LA FARMACIA DEL AUTOR
Teléfono 2018 A.

RAMBLA DE LAS FLORES, 5
BARCELONA
y en las principales de España

FRANQUEO CONCERTADO

Aviat es repartirà el primer volum de

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

L'obra constarà d'una vintena de volums
en quart de 400 pàgines. Apareixeran
dos volums a l'any.

Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb relligadura)	30 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT